

Maria Montessori (1870 – 1952)

Maria Montessori
źródło: wikimedia commons

Włoska lekarka, twórczyni tzw. metody Montessori.

Już w młodości wykazywała się dużą ambicją. W 1893 r. rozpoczęła studia medyczne, co było rzadkością wśród kobiet pod koniec XIX wieku, ponieważ zawód ten uprawiali wtedy głównie mężczyźni. W 1907 r. założyła własny zakład wychowawczy.

Wiele pracy poświęciła dzieciom ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi. Zastępnęła opracowaniem autorskiego systemu dydaktycznego, który znany dziś jako metodę Montessori. System ten odmienił pedagogikę i pozwolił odejść od tradycyjnego rygoru nauczania. Jego celem jest rozwijanie pełnego potencjału ucznia we wszystkich sferach życia. Zajęcia prowadzone metodą Montessori rozwijają kompetencje społeczne, emocjonalne, a także umiejętności fizyczne. Podczas takich zajęć dziecko powinno czerpać radość z uczenia się i zdobywać doświadczenia poszerzające wiedzę.

W metodzie Montessori kluczowym czynnikiem wpływającym na proces uczenia się jest środowisko. Powinno być ono przygotowane w taki sposób, aby wspierało dziecko (klasa, atmosfera, materiały dydaktyczne). Ważna jest również relacja nauczyciela z uczniem, która powinna być partnerska i przyjacielska. Nauczyciel powinien kreować środowisko sprzyjające uczeniu się oraz wspierać dziecko w samorozwoju. Taki stan rzeczy wpływa na pewność siebie ucznia i pozwala mu rozwijać się w pełni.

W metodzie Montessori możemy wyróżnić kilka charakterystycznych cech, m.in.:

- brak prac domowych,
- ścieżki tematyczne,
- samodzielne prezentacje przygotowywane w grupach,
- działania nastawione na usamodzielnianie dzieci,
- międzygrupowe zajęcia dla osób w różnym wieku.